

[Arbejds- og Socialministeren.]

Debatten i det uendelige. Der var fyldige Bemærkninger til Lovforslaget; jeg holdt en lidt lang, maaske for lang, Fremsættelsestale for at faa hele Materialet med, ikke mindst det, der knytter sig til Fradragsreglerne, som hviler paa det sagkyndige Udvalgs Betænkning, som jeg forefandt ved min Overtagelse af Ministeriet. Men dernæst, gaar man Spørgsmaalet nærmere igennem, kan man ikke andet; synes det mig, end være tilfreds med, at Forholdene har artet sig saaledes, at det har været mig muligt at fremsætte Ændringsforslag, som alle erkender er yderligere Forbedringer af det Lovforslag, som jeg fremsatte den 30. April. Nu siger ærede Medlemmer, og ikke mindst det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, at de vil have mere endnu, og jeg har saamænd en vis Sympati med det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, naar han vender sig mod dem, der byder ham over igen, for saadan er det her i Verden: det ærede Medlem kan byde mig over, og naar det er overstaaet, kommer der nogen, som kan byde højere endnu, og deroverfor maa jo selv det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen give op. Derfor kom det Suk fra ham, som jeg noterede ned — jeg tror nok, det er nogenlunde rigtigt —, at det var Kommunisterne magtpaaliggende at føre deres egen Politik over for Aldersrentenyderne; derfor giver de Overbud. Jeg skal ikke være ondsksfuld, men ellers laa det ikke fjernt at spørge, hvorfor det ærede Medlem saa har gjort Overbud over for os. Dér kan det ærede Medlem selv se, hvordan det gaar. Jeg vil nu mene, at med den Udbygning, som Alders- og Invaliderenteloven har faaet gennem de Ændringsforslag, jeg har stillet, og som Udvalgets Flertal har givet Tilslutning, har vi i Virkeligheden ydet en Hjælp, der vil blive staaende som et Eksempel paa de Goder, der blev gennemført i Rigsdagssamlingen 1946. Det er jeg aldeles overbevist om.

De kommunistiske Ændringsforslag finder jeg ikke Anledning til at ofre mange Bemærkninger paa. Jeg tror, at det ligger et godt Stykke ud i Fremtiden, inden vi med reel Baggrund kommer til at drøfte Forslag, der indeholder saa utalte mange Millioner, som disse Ændringsforslag giver Udtryk for. Dem skænker jeg gerne Kommunisterne til Agitationen; jeg tror ikke, de faar ret meget med Realiteterne at gøre.

Der blev gjort nogle Bemærkninger af et Par af Talerne om de ændrede Fradragsregler. Det er rigtigt, at disse Fradragsregler, naar man ændrer Loven og den saakaldte Tolvtedelsgrænse, sætter Formue-

grænserne ret højt op, vel at mærke naar man opererer med en Kapitalrente paa 3½ pCt. Nu tror jeg ikke, at ret mange af dem, som har formaaet at samle sig en Kapital paa 80 000—90 000 Kr., ikke nok har forstaaet at anbringe dem i Ejendomme, Aktier, Obligationer eller paa anden Maade, saa at Formuen har givet mere end 3½ pCt. Hvis de ikke har forstaaet det, tvivler jeg paa, at de overhovedet havde naaet at komme i Besiddelse af en saadan Formue; for øvrigt er det ikke sikkert; at ret mange af dem i det hele taget vil søge Aldersrente. Det, jeg har søgt at fastholde, er den lige Linie, som den sagkyndige Kommissions Betænkning er Udtryk for, og naar man spørger, om jeg ikke er bange for det Chock, det vil give Folk, naar de ser den, vil jeg svare, at det er jeg ikke nær saa bange for som for den Kritik, man fra alle Sider, ogsaa fra socialdemokratisk Side, var med til at fremsætte — og jeg tror med Rette —, da man i 1940 blev opmærksom paa den Omstændighed, at man kunde spare op, men at man, saa snart Opsparingen naaede en vis Størrelse, ligefrem blev straffet for sin Opsparing ved en haard Nedgang i Renten. Det er det, der nu raades Bod paa. Jeg har den Opfattelse, at den sagkyndige Kommissions Betænkningens Forslag stort set er rigtigere, end hvad man i sidste Øjeblik ved et politisk Husflidsarbejde vil kunne naa frem til, og det gælder ikke alene Bestemmelserne, der angaar dem, der har Formue og Rente, men ogsaa dem, der har Legater, Arbejdsindtægt eller Indtægt paa anden Maade. Jeg tror altsaa ikke, at der er saa meget at rette paa dette Omraade, som man vil give Udtryk for; jeg er tilbøjelig til at tro, at stort set er denne Linie nogenlunde rigtigt.

Saa blev der talt om Spørgsmaalet: Boliger for de gamle. Det er naturligvis et meget stort Problem, og naar vi drøfter det i Dag og maaske smider Tallene lidt i Hovedet paa hinanden, maa vi ikke glemme, at vi har været inde i en Periode paa 5—6 Aar, hvor det praktisk talt ikke har været muligt at fortsætte Byggeriet for at skaffe Boliger til de gamle. Der har været en Periode, hvor det praktisk talt har ligget stille. Saa vidt jeg ved, ligger det saaledes, at i København er der ikke mere end 3 800 Lejligheder for Aldersrentenydere — det hedder det jo endnu, indtil vi faar Lovforslaget vedtaget, saa hedder det Rentemodtagere — og ca. 4 000 i Købstæderne og et lille Tusinde i Landkommunerne. Der er vist omkring 5 000 Rentenydere paa Ekspektancelisten i København, og Magistraten forventer i